michael astner

țara transformată-n vînt

Michael Astner

țara transformată-n vînt

ţara transformată-n vînt de Michael Astner
seria Poezie | colecţia Prezent

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

(afcn) Cartea a apărut cu sprijinul
Administraţiei Fondului Cultural Naţional

typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Astner, Michael
ţara transformată-n vînt / Michael Astner. – Bucureşti:
Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-8342-12-2

821.135.1–1

Michael Astner

țara transformată-n vînt

❧ *poezii* ❧

casa de pariuri literare

Michael Astner (născut pe 1 septembrie 1961, la Apoldu de Sus, județul Sibiu) a studiat germanistică și anglistică la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“ din Iași și a debutat ca poet în *Neue Literatur* (1985, în limba germană) și în *Dialog* (1987, în limba română).

I-au apărut poeme în *Contrafort, Dialog, Neue Literatur, manuskripte* (Graz), *Orizont, Südostdeutsche Vierteljahresblätter* (München), *Symposion* (Freiburg im Breisgau), *Timpul, Vatra, Wienzeile.* A debutat editorial ca poet cu volumul *despre calitatea unui timp* (Outopos, Iași, 1999).

Prezent cu versuri în antologiile: *Europa erlesen: Siebenbürgen* (Klagenfurt, 1999), *Viele... file* (Arcuș, 2000), *CLUB 8. poetry* (Iași, 2001), *oZone friendly* (coord. O. Nimigean, Iași, 2002) și *hat jemand etwas gefragt?* (*a întrebat cineva ceva?*, coord. O. Nimigean, Iași, 2003, antologie de poezie a Clubului 8 în traducerea sa). Coautor la *Cartea roz a comunismului* (coord. G.H. Decuble, Iași, 2004).

A tradus în limba germană, printre altele, romanul Marianei Codruț *Casa cu storuri galbene* (*Das Haus mit den gelben Gardinen*, Polirom, 1998) și cartea de memorialistică *Pătimiri și iluminări în captivitatea sovietică* a lui Radu Mărculescu (*Leid und Offenbarung in der sowjetischen Gefangenschaft*, C&N, Berlin, 2008), iar în limba română antologia de proză tînără austriacă *Stromabwärts / Pe fluviu în jos* (Wieser, Klagenfurt, 2005) și romanul *Catrafuse* de Richard Wagner (Polirom, 2006).

A fost finalist al concursului literar *Open Mike* (Berlin, 1995) și a susținut lecturi cu poezie în Austria, Germania și România. Trăiește ca traducător și publicist liber-profesionist la Iași.

Cuprins

„A man said to the universe:
«Sir, I exist!»
«However», replied the universe,
«The fact has not created in me
A sense of obligation.»"

Stephen Crane, *Black Riders*

fructele ezitării

 așa se pare : totul e fugă.
pe partea hoitului, viermii așteaptă.
cu reținere, creierul stă pregătit.

în peșterile de ceață ale serilor
strălucesc aceleași fructe ale ezitării
ce-nmulțesc întunericul.

în paharul cu apă, sucul de citrice, îmbogățit
cu magneziu. o gură de. una
peste alta, orele nopții năpîrlesc.

cu sînge de pește plutesc prin ceață din peșteră-n
peșteră. zilele, piatră surdă
una după alta, una peste alta

fără urmă de sunet, toate se sting.

despre singurătate

pentru Ricarda Maria Terschak

peisaj transparent
al liniștii ;

spațiu al jocului
de lumini

și al
răbdării.

jucărie cu tărie

— Dacă treci de Punțile Stalinskaya
ale lui Radu Andriescu
și ajungi în *Finlandia*
unde apoi te mai dai și cu *Săniuța*
oare te integrezi în *Absolut* ?
— Foarte probabil !
— *Perfect* !

scurtă autobiografie pă puncte

punctu' unu:
sunt potent.

punctu' doiu:
sunt potent.

punctu' treiu:
așa să m-ajute Dumnezeu!

Scrisă azi, 19 iunie 1997, la Ristorante „Da Pasquale“ din Tübingen, apropitar: Pasquale Onano.

folie de nailon

cîteodată visul mă-nvăluie –
închipuirea unei mări calde.

pietrele se-nfioară
sub fiecare pas.

zidurile, ușor, se cutremură
la adierea tăcerii.

iar ziua – înfășurată într-o folie
de nailon scuturată de vînt.

marea pasăre Negru

pentru Franz (Kafka)

mereu este
ca și cum
marea pasăre Negru
nu m-ar avea decît
pe mine.

cu toate acestea
îi sînt
îmi pot prea bine
imagina
desigur
destul de indiferent
părîndu-i
nu-i așa
fără doar și poate
sigur.

semne

înnourate frunți stelare
în conul însorit al unei veri tîrzii –.

fumul se-nghesuie spre mijloc
fotografiile închid o seară-n zid.

chip după chip primește-un asterisc
ilustrate fac semne în zbor –.

pescărușii trasează cerc după cerc
iar în urma lor, lumina șchioapătă.

aerul învăluie fruntea
caldă, proaspăt și promițător –.

cînd ochiul trece prin nori –
din întuneric se desprinde-un chip senin.

al treilea cuvînt

tramvaiele circulă îndeobște pe două șine
și asta
nu doar la cinema –.

cuțitele
înaintează
cu două tăișuri

și fiecare al treilea cuvînt
cade
piatră ciclopică
într-o
fîntînă
fără
fund.

fragment

în satul copilăriei, printre grădini și case vechi
printre dealuri cu vii, livezi și pajiști
sub pădurile Mărginimii, acolo începe
tărîmul meu de suflet ce încă își așteaptă locuirea
așa cum perla născută-n scoica bolnavă de
atîta istorie
își așteaptă ziua strălucirii.

dar drumul meu de țară
sfîrșește-ntr-un oraș cu șapte turle ce
împreună cu crestele încărunțite ale munților
sprijină un cer de toamnă
cu bolta crăpată.

mică baladă din piața nicolina

un bărbos cu biblia sub braț
și-un pepene în mînă :
— aruncă țigara
și cumpără-ți
un pepene !

întruchiparea sfîntului duh
al toleranței, fumul de țigară
se pierde-n văzduh.

a scrie poezii

pentru Ovidiu

a scrie poezii e o viață de
cîine. cîinii trăiesc adesea mai bine
decît ăștia, cei de scriu
poezii. a scrie însă urlă după
scris, mai mult sau mai puțin
reținut. n-ați reținut strigătele
celor fără de nume ? neînrămat
șede unul aici și scrie. cuvînt după
cuvînt. cuvînt după cuvînt
se scufundă-n hărmălaia din
cafenea. cafenegii și cafenegioace
șed în mijlocul ei și habar n-au
unde începe, unde se termină
poemul. auziți, muzica te termină
și amestecă hărmălaia după noi
criterii. nou este și pianistul la pian.
piano, amici. *amici* e bine zis. bună
e și liniștea. liniștea de după agitația
din vene și artere. vene și artere stră-
bat acum cu vicii îndeplinite-n sînge
textul. textul își caută ceasul propriu.
propriile tîrfe se tolănesc la umbra
texturilor, cu și fără ură ! ura ! nu are
oare fiecare text comportamentul unei
tîrfe ? *comportamentul unei tîrfe*
e bun. bună-i tîrfa care se-nclină
în fața limbii. limba se-nclină
îndeobște în direcția opusă
vorbitorilor. vorbe de drum
ducînd mai departe peste ogoarele
limbii rămase-n paragină.
nu zac oare peste tot litere
silabe, radicali ? *radicali* e bine

zis. radicalii se opun vînjoși
neologismelor. neologismele
însă sînt viitorul. viitorul odată prezent
anulează noutatea străină a neologismelor !
trăiască stranietatea neologismelor, amici !
amical, noaptea face cu ochiul. noaptea-i
rîde visătorului de peste zi în nas. nasol.

despre Veneţia

ţin morţiş să scriu şi eu
despre Veneţia :
toţi marii poeţi
scriu doară
mai devreme ori mai tîrziu
ceva
despre Veneţia !

dar cum n-am fost niciodată
la Veneţia
şi nici nu cred s-ajung vreodată
la Veneţia
asta e cam tot
ce pot să scriu
despre Veneţia.

Ontos

Ontos este un om ca mulți alții asemenea.
El trăiește pentru că, neștiind că Derrida a
ajuns între timp mai departe, trăiește în
indecidibilitate.

E-ntotdeauna un lucru bun să știi că există
oameni ca tine și ca mine, care trăiesc.

Ontos, deci, un om care nu are altă pretenție
decît să trăiască cum trăiește un om normal,
trăiește, pentru că nu se poate decide.
Nu știe dacă-i mai bine să se sinucidă ori să
aleagă moartea liberă. Prima variantă ar
corespunde mai degrabă nevoii sale de
schimbare radicală, ultima mai mult dorului
uman de libertate.

Cum însă poate cineva să se decidă într-o
astfel de situație ? Ontos nu poate. Și mulți
alții asemenea lui nu pot nici ei.

Uite așa ei trăiesc apoi, normali și
izometrici, bucurîndu-se de furtuni adevărate
și triști, cînd soarele arde găuri în
după-amiezile estivale.

fructe negre

fructele negre
din pomul cu păsări
vor cădea în curînd
fructele negre
din pomul cu păsări

în fluviul
incolor
și
fără
margini

gesturi nude în sepia şi albastru

Razele de căldură ale zilei

Emană din fronturile caselor într-ale căror

inimi

Automatele nu poartă decît nume de marcă.

nici un cîine nu

Latră, niciodată. noaptea, neînrămată.

gesturi nude în sep

Ia și albastru. sîmburele nu poate să respire. de demult

anacronice,

Taximetrele-și așteaptă stăpînii în îndepărtate

lagune stradale.

Abia de se mai aud voci. dinspre viitor, fac semne copilandri

cu albe stegulețe, ezi

Tînd. respirația se rănește-n strîmtoarea ficțiunii.

fructului i-

E frig. insule ale realității zboară-ncet-încet

în cerc. transparente atîrnă cîte

Și mai cîte, mute, înspre golul estival –. strada strălucește

în lum

Ina de Neon. străzi lăturalnice înghit pas de pas ora tîrzie.

secundele stau columne precum plopii

Fără soț, zgribulite și răvășite. se frînge ochiul văzătorului de

vedenii. **Crimeberries** ! str

Igă în cor breasla pompelor funebre. lumină roșie, lumină albastră.

pietriș s

Cîrțîie. galbene, verzi, cenușii, negre, brune tomberoane de gunoi

fac gard în

Țintirim. clape de pian zboară una cîte una sub bolta

circului în h

Ipernoapte. ornamentele se leagănă de colo-colo, printre ele

apărînd din cînd în cînd

Un dansator pe sîrmă, fără plasă, fără.

iar tabloul

Negreșit e astfel

ca și cum cin

Eva s-ar uita.

plapuma de vînt

viața petrecută
sub o plapumă de vînt
multe și mari –
lucrurile mari
sînt puse-n lumină
de cele mărunte :
o vorbă de duh
o cafea fierbinte
o salamandră
în căutarea culcușului de iarnă.

graas

iwwer de schreat vun mengjen gruißealdern
eas graas gewuoßen.

et eas vill zeackwih drangder –
mer saatzen es ean den houf
uch klouwen tèi.

de schreat vun mengjen ealdern
verläisen sich hiesch hemlich uch –

villicht morren schuin
erkannen ich
meng ihjean fuoßspuir
nimmih –.

(în dialectul săsesc din Amnaş / Sibiu)

gras

über die schritte meiner großeltern
ist gras gewachsen.

es blüht viel kamille drunter –
wir setzen uns in den hof
und ernten tee.

die schritte meiner eltern
verlieren sich schön langsam auch –

vielleicht morgen schon
erkenne ich
die eigene fußspur
nicht mehr –.

iarbă ***(graas/gras)***

peste pașii bunicilor mei
a crescut iarba.

e mult mușețel între firele de iarbă –
ne așezăm în curte
și culegem ceai.

pașii părinților
se pierd încet, încet și ei –.

poate mîine deja
n-o să-mi mai recunosc
nici propria urmă –.

ieşeană

o lacrimă de bronz
pe obrazul drept
al unui înger nins

fulgi de funingine
pe fruntea stinsă
a urbei

stoluri de ciori
cît roata cerului
în amurg

cine se duce singur în deşert

fără-ncetare frigul care ne pătrunde-n
oase fuzionînd cu teama caldă și născînd
o dragoste ne
mărginită pentru acest întunecat
ceva care ne suflă cinic
respirația-i în ochii obosiți –.

totuşi

a te întoarce din drum
pînă ce dai de răspîntie –.

dar casa-ți portabilă
tăcerea
nu este ea
tangentă la cercul vicios ?

totuși
m-am întors dintr-o călătorie
și cu un zîmbet stingher pe buze
ne-am salutat.

iarba nopţii

iarba nopţii o mare
rece şi înaltă niciodată
iarba acestei nopţi

nu va mai şopti îndemnul
atinge
atinge !

nu
dimineaţa de sticlă nu se sparge
decît o singură dată.

drum de țară

mergeam pe-un drum de țară
nu știu unde mergeam
știu doar că
mergeam pe un drum de țară
urmîndu-mi imaginea imaginii
surîsul trupului senin.

și mai știu că
n-am ajuns nicăieri
cum aș fi putut s-ajung
de vreme ce
mergeam pe-un drum de țară
urmîndu-mi imaginea imaginii
surîsul trupului senin.

noiembrie 1989 sau despre unde şi cum locuiam

lui Ioan Maria Oros

locuiam într-un apartament închiriat
împreună cu un profesor maghiar de sport care preda educație
fizică franceză și muzică
n-am locuit din cap pînă-n picioare și
n-am locuit prea mult timp în
această locuință a unui profesor român de română și de latină în
această mică reședință de județ din nord-vestul Transilvaniei.

locuiam deci într-un apartament închiriat
la etajul unu numărul 7 al unuia din puținele blocuri cu gaz
metan fapt care factic mi-ar fi permis să citesc măcar o
carte-n plus pe lună în timp ce
alții
mulți
trebuiau mai întîi
să aștepte numere de ordine pentru buteliile de aragaz
apoi
cu buteliile goale
buteliile pline.

în timpul acesta deci aș fi putut să citesc
de exemplu
End of the Road de John Barth ori poate
Fürsorgliche Belagerung de Böll și toate astea
într-o locuință închiriată la a cărei ușă cine suna
suna de obicei din greșeală vrînd de fapt să aprindă lumina din casa
scărilor ceea ce nu înseamnă că nu și de fiecare dată o fină-nțepătură
îmi zvîcnea prin minte coborînd apoi înspre ce cunoaștem îndeobște
drept inimă unde-n-
colțea și
creștea
–.

peSemne

aveți încredere !
istoria e mereu
de partea turmei.

cei din turmă
vor fi cei dintîi
păcăliți –.

semne bune
anul are !

semne bune.
anulare –.

fraţilor mei

puterea de decizie a fraţilor mei
fără doar şi poate că mă obligă
să-i admir –.

a-şi imagina nişte rădăcini
ce-şi părăsesc pomii.

soarele străluceşte,
şi ploaia cade.
iarna şi vara sînt
desigur
întrucîtva
neobişnuite –.

pînă şi plantele se prefac
cum că ar creşte cu nepăsare.

iar speranţa oarbă
se plimbă-ntr-o caleaşcă albă
fără vizitiu.

aceste lucruri mărunte

aceste lucruri mărunte.
aceste nimicuri și nimicnicii.
această gelatină.

cum să mergi
în picioare.

să mergi
pur și simplu
mai departe
mai departe
să mergi.

oboseala aceasta
ce obosește.
frica aceasta
ce-nfricoșează.
sfîrșitul acesta
ce se sfîrșește

mereu cu aceeași întrebare:
roata istoriei –
ce face roata istoriei

se rostogolește înainte
înapoi
ori doar se învîrte.

gura tîrgului

afară, în fața geamului murdar de ploile
anotimpurilor, sute de aripi își așteaptă
deschiderea. zvîcniri de vînt sperie
din cînd în cînd ultimele frunze de plop –
unele își pierd echilibrul și cad
în zăpada proaspătă. o dacie
intră-n curbă, înfruntînd – încărcată
cu un sicriu nou, din lemn de brad – noroiul.

pițigoii zboară și ei din cînd în cînd
spre mine, la cutia din fața geamului
de bucătărie, unde încearcă să găurească
cu ciocurile lor mici hîrtia groasă de
ambalaj de la slănină și salamul de vară.
de-ndată ce prin sticlă pătrunde o mișcare
pițigoii zboară-ntr-o clipită. în plopii goi
porumbeii stau și privesc indiferenți.

nu sună nimeni ; nici telefonul, nici
soneria nu rupe firul albastru
al acestei dimineți de duminică. apoi
undeva în preajmă, se taie un porc.
strigătele sale durează vii secunde
mari și pline ; sfîrșitu-i – o clipă
cît gîtul de girafă. apoi, încă o viață
își termină menirea. și intră-ncet
în gura tîrgului – bucată cu bucată
înfășurată-n foi de varză ori de viță
umplînd mațe mari și mici
fiartă ori afumată
sărată și piperată –.

fuioare de fum

ciobурile lucesc a umezeală.
sarea fără pîine, pîinea fără sare.
zborul se sfîrșește
într-o pîrloagă.

spinări arcuite de pisici întărîtate
îmbogățesc ezitarea. uneori clipa
își este suficientă sieși. reci
imuabile fuioare de fum.

D-day, *Tübingen*

pe asfalt
urme de ploaie.

oameni trec, cu fețe
fără cifru, nici cadran.

„învață, muncește, mori".

în băltoace
balansul în oglindă.

pentru o clipă sentimente, secunde
în poziție de drepți –

„învață, muncește, mori".

apoi cad în repaus
precum abulice fire vegetale.

apără-te ! tandru
ticăie ziua de ieri.

„învață, muncește, mori".

în peșterile frunții
cenușa se răcește.

încet se prelinge sîngele
și cald spre unghiurile moarte.

pe răboj
înmuguresc încrestăturile.

15.07.03

ieri, nu știu ce-mi veni de-am căzut
pe gînduri : dom'le, mi-am zis
tu nu poți deveni neam
poet național !

apoi, m-am întîlnit cu Horațiu
și i-am zi și lui : dom'le
știi ce mi-a trecut azi prin cap ?
eu nu pot fi nicicînd

poet național
nici aici
nici dincolo !

în ferestrele casei, păianjenii patriei

păianjenilor patriei

cafeaua neagră
are-n jumătatea de-ntuneric
a bunei odăi
aproape-un gust abstract.

iar țigara fără filtru
între degetele de sticlă
mocnește-n relanti.

în ferestrele bunei odăi
atîrnă
păianjenii patriei
mari și mici păianjeni de țară
deasupra plaselor pline
ochi de praf
exersîndu-se
pilduitori
în așteptare.

numai piele şi cuvînt

respir şi inspir prin toţi porii eului
ce se zbate ca o vrabie după geamuri fumurii.
ziua-i începută, apele mă trec, orele mi se par
metereze, oamenii trunchiuri într-o pădure devastată
de furtună şi casele cutii lipsite de credinţă.
gîndurile-mi hoinăresc cu ochi inteligenţi de maidanez
prin cotloanele cotidianului compus din secunde lungi cu
gîturi de girafă şi picioare de lut. sînt eu, străluminat
de mii de fire de lumină înmănuncheate într-un singur punct –
punctul în care stă să cadă ultima umbră. dar umbra este, şi
mă cuibăresc între vălurile ei şi
mă hrănesc cu hapuri de umbrişoare şi
uşor-uşor propria-mi umbră
creşte la loc.

rebelele

frigul din casă rebel
mă fumează
frigul din casă rebel

ceasul cu pendul auriu
mă fumează
ceasul cu pendul auriu

bătăile inimii rebele
mă fumează
bătăile inimii rebele

pe cînd vrăbiile cartierului cipciripă
umilință ! umilință !
cipciripă vrăbiile cartierului rebel.

da, mi-a fost sete

„Nirgends, Geliebte, wird Welt sein, als innen. Unser
Leben geht hin mit Verwandlung.“
„Nicăieri, iubito, nu va fi lume, decît înăuntru.
Viaţa noastră se petrece-n preschimbare.“
Rilke, *A şaptea elegie duineză*

da, mi-a fost sete –
am băut, cuvînt după cuvînt
din multe izvoare și cărți –.

da, mi-a fost foame –
am înghițit, imagine după imagine
din multe izvoare și vieți –.

și mereu n-am mîncat decît
fiecare al doilea măr –. și mi-am găsit hrănire
uneori pînă și-n mlaștina cerului.

dar cînd crucea iubirii ce ne poartă
îți iese-n cale, încet, încet
setea și foamea se preschimbă –.

iar suferința ce ne poartă
cum de-ar putea să nu fie
preschimbare?

basm mortal

pe toate zidurile
pîndesc
basme mortale
cîte și mai cîte –

și cartofi singuratici
în pantofi pîș pîș
peste străzile orașului
ba da ba da !

din tuburi
rag lei prea bine
ori autodresați
uăăuu uăăuu –

și vrăbii
pocnesc
de pe case
moarte de rîs –
ba da ba da !

ultimele flori

Danielei

ultimele flori ale anului
palid albastre galbene,
și frunze roșii de măcriș
presate între rînduri și

cuvinte, închise în necitite cărți
și așezate apoi ca mici
buchete în viața asta
din scrisoare în scrisoare.

iar uneori,
cînd dimineața e sfîrșitul
unei nopți de așteptare, respiră
din adierea vocii telefonice
căldura trupului trezit.

natură moartă II

petalele de măr
în paharul cu apă
pe masa de metal –.

numele lucrurilor
apoi
precum niște capete rase

în prea bine
ascuțite
țepe.

casa

cu un felinar
în mîna transpirată
am coborît în fruct.

despre calitatea unui timp

care trăiește-n lucrurile zilei
și-n coloanele gazetelor
la fel ca-n toate zațurile
de cafea –.

pe fețele pătrate din tramvai
trăiește
la fel ca-n toate oglinzile
de mîine –.

și cînd oamenii
obosiți
dorm, la porțile nebunilor
veghează și pîndește.

Radnaborberek
(Valea Vinului)

Radnaborberek
E locul unde
Așteptarea
Luminii e
Iluminată de-un pui de
Salamandră coborît din
Munții Rodnei în căutarea

Mîinelui care la rîndu-i își
Așteaptă printre ploi mocănești
Gheata de
Iarnă și
Căldura dătătoare de poimîine...

balada plinuței popesco

în ziua cu brumă, plinuța se sculă
cu o jumătate de ceas mai devreme
ca de obicei, astfel încît să nu fie
tentată de știrile de la ora

șase. își făcu o cafea mică
și neagră, o sorbi ascultînd
acordurile țevilor în trezire, apoi
la ora șase fix, ieși din locuință.

o luă agale spre gara internațională.
ajunse, intră în sala de așteptare
se așeză pe banca liberă – cealaltă
era ocupată de-o ființă zdrențuită

ce-și dormea încovrigată
somnul rațiunii. plinuța
își scoase batista chinezească
își suflă nasul, apoi, punînd la loc

batista chinezească, se gîndi
la crizantemele din vasul de lut
rămase cu apa neschimbată
în sufrageria goală. visul

mereu același, năvăli în haine
de coșmar cristalin în încăperile
minții translucide : stătea
înconjurată de geamuri blindate

iar pe cele două uși ale sălii –
de așteptare, desigur – se lăfăia
cîte un afiș alb-negru, pe care
scria negru pe alb : *De vânzare !*

în clipa aceasta ființa de pe banca
a doua își ridică puțin capul
și-o privi cu ochii lipiți
pe plinuța popesco. ea se-nspăimîntă

se ridică imediat și părăsi hăituită
sala de așteptare a gării internaționale.
la ieșire descoperi o tăbliță mică
alb-neagră, pe care scria, negru pe alb:

De vânzare! – ajunsă afară, o luă
spre centrul orașului. trecea pe lîngă
multele magazine, toate cu firme
alb-negre, pe care scria negru pe alb:

Magazin de Produse –. toate erau închise.
plinuța se-ndreptă spre parcul central.
acolo se așeză pe unica bancă pe care
nu scria nimic – pe toate celelalte

se putea citi, negru pe alb, desigur:
în urma tradiționalei licitații de vară
această bancă a fost cumpărată de
Banca Basarabia Felix –. pe blocul

de vizavi trona o imensă reclamă
luminoasă: *Cumpărați Produse numai*
de la Magazinele de Produse! – plinuța
simți cum deodată în mintea ei defilau frați

după frați, de la frații Grimm la frații Jderi
de la frații Petreuș la frații Karamazov
nemaivorbind de frații Kennedy și frații
Păunescu –. și uite așa, încetul cu-ncetul

zorii se crăpară în două și ziua-și arătă
limba despicată : *Votați*, urlau difuzoarele
Partidul ! – plinuța se ridică și-și porni
pașii înapoi spre casă. între timp

Magazinele de Produse deschiseseră
și femei și bărbați bine deja ieșeau
cu sacoșele pline de *Produse*.
pe străzi era de-acum mișcare multă

și larmă. ajunsă-n fața blocului bătrîn
în care se afla apartamentul ei
plinuța popesco văzu cum un ins
cu figură de administrator – era

chiar el, *Administratorul* ! – tocmai
bătea în două cuie o tăbliță
alb-neagră, pe care scria
negru pe alb : *Vândut !*

sînii unei tîrfe obosite

sînii unei tîrfe obosite
sînt mai frumoși
decît orice

psalm.

iar sub frunza de palmier
se spune mult mai lesne
amin :

Amen.

de la otavă la Ionesco

de la otava din grădină
mă grăbisem în fața televizorului
să-l prind pe Ionesco –

otava-și are
timpul
zilele și
orele ei –

Ionesco deci
un om bătrîn
celebru și înțelept :

— *Totul sfîrşeşte mizerabil !*

otava dară
își are
timpul
zilele și
orele ei –.

umbră, femeie

umbră, femeie
sînge, femeie
înainte, femeie
junglă, femeie
fugi, femeie !

Nu, spune
ea, pe umăr
cu niște
șobolani care
își curăță unghiile.

verde jilav

pentru mama

s-a sfîrșit.
undeva, departe, în țara landurilor
așteaptă o femeie-n vîrstă
țara transformată-n vînt –.
iar bărbatu-i își doarme somnul de veci
acasă, -n țarina străbună.

și ulcioarele goale, poate
doar singurătatea morților
singură, le va umple pe toate.
și-o lume-și va găsi veșmînt
în verde jilav.
poate.

03.07.05

scrii
și scriind
înaintezi din frază-n frază
pînă-n clipa-n care
o iei în freză.

dar miza-i alta
miza-i atunci cînd are iz de viață –
c-o fi
că n-o fi în priză.

orice-naintare ne'ncetată aduce-n cauză
golirea frazelor de sens și transformarea crizei
pentru cel care nu e chiar pe fază
într-o doză de dispreț –.

viitorul amoebelor

viitorul amoebelor și
viitorul virușilor și
viitorul șobolanilor și
viitorul umbrelor
sînt una –.

trecutul meu și
viitorul meu sînt
două poluri între care
prezentul viitorului
amoebelor și-al șobolanilor și-al virușilor
înghite umbre tricrestate.

frunziș trecut prin iarnă,
umed pe toate petele de primăvară.

crocușii
salută chițibușii.

ghioceii-n continuare n-au auzit
de viruși.

în curînd măsuța micului dejun
va moțăi pe terasă.

oamenii de aici se gîndesc la mallorca
și la vacanța mare
de la ceva ce nimeni nu poate spune.

iar viitorul virușilor
și-al șobolanilor
și-al amoebelor
și-al umbrelor e
prezent, aproape și cu
reținute mîini mai

c-ar fi de atins –.

mai fumează rușii mahorkă ?

piţipoanca şi ţiparul

– lied de vară –

piţipoanca se culcă-ntr-o seară
în pielea goală. adormi-ntr-o clipită
şi căzu-ntr-un vis torid de vară
în care prinse un ţipar : ce ispită !

se prinse-n joc cu el, dar într-o clipă
de neatenţie-i scăpă-ntre picioare
ţiparul : i-auzi, noapte, cine ţipă ?
uluită, piţi se trezi c-o doare

în mod ciudat. o trecură fiorii.
ţiparu-naintă abil spre pîntecul-
izvor. ajuns, se dezlipi din zorii
zilei un oftat. şi gata cîntecul.

trecătoare, trecători

zilele trec
mărgele de lut
fiecare în parte
un fel de sărut
rece –.

prima zăpadă

mai știi
prima zăpadă
în octombrie
sus
la Horben –.

în zborul corbului Rabe
prada caldă
din zăpada
care a fost –.

golul orb imponderabil

cafeaua, masa, fumul.
chiar nu mai e nimic în rest ?
în sufrageria de alături cîntă BAP –
verdamp lang her

speranța mută că-n scris
ar putea să străfulgere
un cuvînt, un ochi, o imagine.
dar singurul lucru ce există

luminează mat spre interior. într-acolo
unde domnește golul orb imponderabil

cu ochii frînți spre
înăuntru, teșiți înspre afară.

și din cînd în cînd se rostogolește din exterior
o ascunsă furie peste fața gri a minții.

există un rest

gîndurile vin și pleacă
rebuturi, precum niște
viermi fără „cap“ și „coadă“.

fum de țigară. *Es ist*
ein Stoppelfeld. există un rest
mereu în prag de pîrg.

ontos II

pentru Horațiu

a scrie
frumos, își spuse, poate-nsemna nu doar un lucru
fain, ci și o liniștire: cine scrie
frumos oferă liniște-n mișcare.
fain. liniștea, însă, nu i-a fost dintotdeauna un țel
frumos și intim? încă se regăsea fain
frumos în blocstarturile întîrziatului:
frumoasa oscilare între moartea liberă și sin-
ucidere. ne-
frumos scrise, în fața minții apăru propoziția graffiti:
„Și totuși, sinuciderea nu se merită!“ un țel nou –
frumoasă răsplată: altul decît ezitarea. evident,
a se citi mereu fain
frumos Kafka, a nu se trăi însă! și a accepta
mereu fain
frumos vara, cu după-amiezile și umbrele ei. a
fuma, în pas
frumos de menajare, fumuri răzlețe, mereu fain
frumos amestecat cu răcoroase dimineți și-aromă
de cafea. această
frumusețe de menajantă certitudine ar putea
deschide porțile proștilor, fain
frumos și multe; și-ar putea izbi-n afară obloane, fain
frumos și mari. dincolo s-ar putea să aștepte
frumoasa însoțire pentru ziua de mîine, următoarele ceasuri
frumoase de noapte, merinde pentru orice căutare a
frumuseții în sala de așteptare a morții aparente –.

la celălalt capăt al orei

noaptea se-ntinde
dincolo de miez.

fumez și stau.
stau și fumez.

la celălalt capăt al orei
chipul tău cu ochi de plută.

atingeri

să atingi.
să respiri.
să atingi.
să respiri –.

dar acum
ca niște lumînări
degetele s-au stins.

peste drum
o pisică-și linge pieptul alb.

în umbra umbrei tale

în umbra umbrei tale
noaptea. de departe
luminează – din cînd în cînd –
ziua. cupe de crocuși
își așteaptă deschiderea.
neînrămată, seara plutește.

a scrie

„De-s roze, de-i zăpadă, de-s mări,
tot ce-a-nflorit s-a ofilit,
există doar două lucruri : vidul
și stigmatizatul individ.“
scria Benn. eu scriu :
căprioare apar. Doamne, sînt
aici. o ruptură. o călătorie
în împărăția de-alături. scriu :
a nu te-nrola, nu.
nu fi terci, nicicînd nu fi terci
în terci. a scrie. scriu :
sînt un bob de orez, sînt
albină, viță sînt, strig
strigăt sînt, strigăt, aparență
lac, zăpadă-n zăpadă. vezi
Doamne, deci eu sînt : sînt șină, geam
ciob sînt, frăguță aplecată-n *„vid“*
un pahar. iată-i cum strigă
împing, smulg, mușcă, n-apucă
nicicînd unicul lor pahar
de dar. scriu : moștenesc
cioburi, zăpadă, lumina iazului
moștenesc, strigăte sticloase.
tise, stejari își întind crengile
în creier. onoare, căsnicie, socoate
calculează, șapte-mpărății
ajung ele oare ? scriu :
nu. un ou, un picior
o sită în vis.
o cutremurare.
un înscris...

în mers de rață dresată

cînd soarele arde găuri pe chipul verii

cînd vara rupe hăuri pe chipul dragostei

cînd dragostea găurește chipul vieții

iar viața înaintează pe tăcute
în mers de rață dresată

e timpul pentru rotunjirea din oglindă.

Tutulan şi Ududek

Perechea Tutulan și Ududek plecase.
Ceilalți au rămas, de mucuri lipiți.
Nu le lipsea, ziceau, nimic. Și nimeni.
Sugeau ultimul lucru din buze, lihniți
și la coastele malformate își duceau
din cînd în cînd, mîna – hămesiți.

Logos, fiul lui Ontos şi-al Sarei Aievo
ştie ce vrea. Viaţa sa se derulează pe orbite
clare. Fiecare fum de ţigară-i îmbogăţeşte
ţelul. Ce poţi să vrei mai mult ?

Cînd reveniră Tutulan și Ududek, ceilalți, striviți
zăceau deja sticloși în roabele lor albe.

în bătaia jocului

pentru Mariana Codruț

în bătaia jocului
scîrțîie din cuișoare
„aripi de șindrilă".

„Bonjour, tristesse" !

firimitura-vura
vrăbiile aruncă
ocheade-n farfurii ne-

zburătoare.

„Noblesse oblige !"

tînăr între două vîrste
caut tzară cu stil.
aștept Provincia.

merinde

scrisori
rînduri vorbe
depășite de vorbe
în ritmul impulsurilor telefonice.

mîinile, ochii.
ziua – zilele.
nopțile, noaptea –.

și cafele cărți poze
fum de țigară
în invizibila stratificare
a fiecărei dimineți.

Café „Schöne Aussichten“, total normal
– carcasă de poem în care poporul poate fi înlocuit, după caz –

trandafiri galbeni, doi
„Nici un alt popor din lume...“
în bolul de apă verde ;

lumînarea groasă
„nu s-ar numi pe sine normal...“
și țapul de bere bio, de lună plină ;

fum și zornăituri de porțelanuri
„și de aceea deja putem fi siguri...“
într-o surdină de lumină

muzicieni de pop banal
„că nemții...“
murmură texte –.

în interval

după ani de răzgolire
în orbul du-te-vino
un sentiment de plin.

în interval
neînrămatul eu

încet, încet
oră de oră
se coace pasul.

nu înțeleg

nu înțeleg cum vine asta –
să te gîndești mereu la
să-ți dorești să fii mereu cu
să te trezești cu gîndul la
să te culci cu gîndul la
să te bucuri văzînd-o
să te bucuri auzind-o
să-ți fie dor de
să aștepți
să speri
să crezi
că mai trebuie ceva
că mai trebuie ceva timp
că nu-i încă împlinit
pasul –.

plămîni de mormînt

în memoria tatălui meu

sec a fost
vinul ultimilor ani.

tata, nici o Legendă –
și totuși, chipul său
așteptîndu-mi sosirea.

acum
mai respiră-n țărîna satului
doar plămînii-i de mormînt.

27.03.07

pentru Costică

azi am intrat la Casa Cărții
(nu știu ce mi-a venit –
n-am mai fost la Casa Cărții
de anul trecut !).
am răsfoit cîteva cărți
citit cîteva rînduri
și m-am întristat
am ieșit
mi-am aprins o țigară
și-am luat-o încet .
spre Mircea.

periferice I

înfricoșătoarea periferie a prezentului mă ține
cu mintea legată ca un cîine de curte
animal domestic
cel mai bun prieten
al omului vorba ceea
din cînd în cînd mă bucur dimineața
cînd soarele matinal îmi inundă
cu lauri de lumină imunda bucătărioară
prin geamul mai tot timpul stropit de
scursurile vecinilor de la patru
pun de cafea
apă pentru oul fiert moale
beau calciu sau magneziu
scot iaurtul sau kefirul din frigider
și oul de rigoare pe care-l pregătesc
găurindu-l în partea de jos mai groasă
cafeaua-i gata aprind prima țigară
îmi umplu ceașca
răsfoiesc *Evenimentul zilei*
sau *Dilema veche Vatra*
mă pregătesc în fiecare dimineață
pentru ruperea lanțului
stau și mă gîndesc meditez
radioul merge și din cînd în cînd
chiar ajunge cîte-o frîntură de vorbă
sau melodie – *words don't come easy* –
în mintea mea legată
ca un cîine de curte
mă pregătesc să rup lanțul acesta
de ani de zile mă pregătesc să rup
lanțul acesta și s-o șterg din această
înfricoșătoare periferie a prezentului
jumătate gol jumătate plin golit de
prezent plin ochi de necunoscute contondente
nici măcar nu mi-e teamă propriu-zis

zilele trec nopţile vin
dimineţile se scurg printre degete
după-amiezele se-nfundă în ceas de seară
şi toate-şi strecoară prezentul periferic
printre gratiile timpilor morţi
purtînd pe frunte acelaşi însemn al minţii
prinsă ca un cîine de curte cu un lanţ ruginit
cînd o fi să se rupă
numai iarnă să nu fie.

destin european

născut la Pula (Croația),
decedat la Condom (Franța).

deşertul subkutan

din cînd în cînd
fiori fini irigă
deșertul subkutan

în rest – ghemotoace
de capete de gînduri
de presupuneri și fire
de ață colorată
pe care ezit să le-nșir –
trebuie să rămînă și lucruri nespuse
nu ?

uneori

viață, uneori.
alteori, alge uscate.

în creierul munților,
flori de gheață în rate.

și licheni, urme de.
și așteptări, orbite.

unde sînt.
și urme, topite.

pozā de cartier

plopul mort.
crengi uscate
fracturate de timp. sfîrşind brusc
în cerul cenuşiu
cu pistrui de nea.

într-un vîrf de fractură
o pasăre-petrol
mîndră şi plictisită
şi parcă
înţeleaptă cît un secol şi jumătate.

mai încolo, blocurile-culisă
neverosimile adesea. nuanţe cromatice
de-o reţinere bellă
ce se impregnează zi de zi
pe retina timpilor morţi.

ars amandi

tăcerea mea
înlăuntrul
tăcerilor tale

dorințele mele
înlăuntrul
dorinței tale

odă scurtă pentru limba de lemn

(moartea căprioarei nu-i un vis
și nici o poezie scrisă de Nicolae Labiș)

limba de lemn, pendul între golul din cap
și neantul din suflet, bate ceas de ceas
în toaca trecutului și indică oră de oră
că moartea-i vie și se plimbă tenace
prin curțile mancurților.

baladă amnășană

două femei în vîrstă
în odaia încălzită de lemne
croșetează și sporovăiesc
discută despre moarte și morți.

trei înmormîntări
au fost de-acu anul ăsta
numai femei
femei bătrîne.

oare cîte copîrșee or mai fi
la biserică ?

ba da
zice vecina
mai sînt destule
putem să murim liniștite.

păcat doar că
nu ne vor mai petrece
cu fanfara la cimitir.

poezie anti

fetița, lăptișor cu ochi de noapte
înstelată, scrisese două rînduri
de cuvinte nerostite nici în șoapte ;
apoi, speriată, îi căzu-ntre scînduri

bucățica de tăciune – venise tanti :
iar ai scris, dragă, sub formă de vers ?
să știi de la mine, fato, eu sînt anti !
treci la treabă, zise, iară versurile – i le-a șters.

stăteam şi priveam

stăteam în baie
priveam pereții din jur
de prin colțuri atîrnau
plase fine de păianjen
mă uitam la ele și
parcă vedeam
imagini din viața
sentimentală
a celui care
stătea și privea.

realitate şi joc

realitatea începe acolo

unde-ncepe durerea

sfîrșește jocul

aşteptîndu-l pe Vancu

aşteptîndu-l pe Vancu
în oraşul care 23 de ani
mi-a fost chiar Oraşul.

stînd în
această crîşmă de pivniţă
bînd cafea & citind Böll
„Cuvintele lecuiesc, cuvintele ucid“ ;

aşteptînd
obosit după lunga călătorie
cu microbuzul
de la marginea de est a ţării

pînă-n chiar inima ei
(inimă-n pline refaceri).

„Mi-ar plăcea să fiu un creator
de amintiri, nu vînzător de iluzii.“
asta n-a spus-o Böll
ci Francesco Guidolin, antrenor la Palermo.

mi-ar plăcea
să scap de iluzii
(de cele mari ?
sau doar de alea mici ?) şi

să-mi pot vinde
amintirile
(chiar şi cele bune ?
sau mai degrabă
doar cele rele ?)

— Salut, Radule !

democraţia solitudinii

pentru Flori Bălănescu

într-un colț al minții fiecăruia
e cîte-un capăt de lume.
începutul e în celălalt.
între:
junglă și deșert
dealuri și văi
mări și țări
rîuri și munți
hărți și cărți
sticlă și betoane
cuvinte spuse și nespuse –
la alegere toate.

haiku

un țîr de soare
și-un pui de salamandră
pe-o dîră de drum

ultimul cîine

pentru Adolf Kast

ultimul cîine al prietenului nostru de familie Adolf Kast, băutor&tractorist cu mult har, originar din Bluthroth / Berghin și stabilit – pînă la plecarea la copiii din Germania – la Apoldu de Sus de sub pădurile Mărginimii, locuind mai întii pe Pămîntul Mic, apoi pe strada Morii, unde cumpărase o curte și a ridicat în ani de muncă multă o casă frumoasă, care avea mereu un cal în grajd, care ținea capre, oi și o vacă, creștea iepuri și care-și iubea animalele ca nimeni altul, ultimul său cîine, deci : o javră corcită, acest ultim al său cîine purta numele unui șef de stat cîndva îndrăgostit de uniforma militară : se numea simplu – și lătrînd exact pe măsură – Ghaddafi.

•

şi totuşi trăieşte

pentru Zbu

și totuși trăiește
naiba știe cum, naiba știe din ce, cu ce hrană.
supraviețuiește.
nu chiar bine mersi, dar o face.
de regulă stă într-atîta de nemișcat
de-ai zice că-i mort de mult, stană de piatră.
dar cum îl prinde-n cadru puțin soare, puțină lumină caldă
fie urcînd din trecut, fie coborînd din viitor
(rar, tot mai rar, țîșnind chiar din prezent !)
gata, îl și vezi cum se mișcă-ncet, încet !
da, e încă viu, iar tu nu mai știi
nici să-l hrănești
cît să trăiască din plin
nici nu te-ncumeți
să-l ucizi de-a binelea.

zic unii

zic unii
c-ar semăna cu Tarkovski

stă și așteaptă
cu un șarpe de casă
mort de foame
în sîn

tata

nu știu de-a crezut tata
în Dumnezeu.

cînd băteau clopotele de seară
își împreuna mereu mîinile :
„Doamne, fie-ți milă de noi."

adesea
în ultimii lui ani de viață
cînd nu mai avea serviciu și apoi
cînd era la pensie
se-ntindea după masa de prînz
pe patul din bucătăria de vară
și-și împreuna mîinile.

nu cred
că se ruga.
de fapt
n-am de unde să știu.

tristesse oblige
– o licență –

în butoiul cu tristețuri triste
vechi și noi
zace-un saxo(fo)n înconjurat de piste
false, înfundate, goi.

cu ochi mari, nopțile

zilele nu sînt
păsări
iară nopțile
cu ochi mari
ți se așază pe piept
și-ți devoră visele
pînă-și fac plinul.

Montag, den 24. November 2008, 11:02:33 Uhr
heavy metalbun
Von: Michael Astner <mickastner2003@yahoo.de>
An: Radu Andriescu <raduandriescu@gmail.com>

Radule,

dimineatza pe la 11 (plus minus jumatate de ceas)
ajung sa-mi inchei
ca liber-profesionist ce sint
tabietul inceputului de zi
in incaperea cea mai calda
si insorita a casei (la ora aceea)
citind de regula
doua trei articole din *Dilema veche*
uneori rareori doua trei pagini
de carte.
ieri am luat cu mine *Padurea metalurgica*
am citit primele poeme
iar azi am ajuns pina *La Motor, dupa Club 8*
apoi m-a luat cu nerabdare
am rasfoit volumul pina la capat
am mai citit un vers ici
alte doua colo
shi m-am infiintat la laptop chitit
sa-ti scriu
ca de fost ai fost mereu poet
dar acum
risc (risc minim) shi spun
c-ai devenit metabun
heavy metalbun
moment in care ezit:
sa pun semn de exclamatzie
sau un punct rotund?
in rest
parc-ar mai merge shi vreun argument
sustzinut cu niscaiva text

un citat *o banana pistruiata* ceva
dar ma limitez nemtzeshte-englezeshte –
weniger ist mehr /
less is more –
la un argument mai degraba
neratzional
rectific
metaratzional:
cit m-am plimbat deocamdata
prin padurea-tzi metalurgica
ajunge sa afirm ferm
ca o poezie care te atzitza
la scris (poezie au altceva)
inseamna ca-i vie
se plimba agale (au anevoios)
printre urgiile subtextului cotidian
megapopulat de prosti
prosti si tupeisti deopotriva
(vezi zicala potrivita)
ori doar tupeisti shmekeri –.
aici m-am blocat in fraza
fraza shi-a luat-o in freza
(stiu, cam facil jocul de vorbe)
caut acum o incheiere
fericita catre un poet care a avut
curajul sa se declare fericit
si cum mintea mi s-a golit
inundata de cele trei dedlainuri
ce ma pasc zilele astea
itzi mai scriu doar atit:
shi va veni shi restul
sa umple ca o pala de lumina
jumatatea goala a umbrei...
Mick

P.S. nu ma-ntreba ce-am vrut sa spun cu asta
caci n-as putea sa-tzi zic
dar, vorba ta
ceva trebuie sa fie acolo !

bilanţ intermediar

în bilanţuri prins, se-ntîmplă
să găseşti strîmtoarea
versului. cel ce gustă o dată din
litera solară ori din
mărul ochiului
ca un fulg va trece
din treaptă-n treaptă.

•

elegie amnăşană 1

în grădina strămoşească
am gustat
măcrişul –.

peste cîmp umblam
şi auzeam
strigătul cucului –.

nu departe
în pădure –
o gaiţă.

şi deasupra-mi simţeam
strălucitoare
o sabie.

elegie amnăşană II

pisici se strecoară prin sat, năuce
de parcă n-ar mai vedea decît șoareci albi.

cloțani gonesc prin podurile caselor
și prin odăile bune, la o adică.

preaînaltul turn și strîmb –
doar cei doi pini din fața lui

foșnesc ca-ntotdeauna –
spintecă aripile ciorilor.

•

elegie amnăşană III

scurtul
zvîcnet al ochilor
cînd trece-n zbor
perechea de codraşi
cu a lor coadă roşie

nu-i numai asta
tot acest verde umed
în cenuşiul tîrziu al ăstui sat.

nu-i numai asta
această seară cu pleoape grele
şi visările-i oarbe
la insula salvatoare.

este şi tot ceea ce-a fost cîndva
şi tot
ce nu mai poate fi.

cu ochii legaţi
sfîrşitul pîndeşte-n ploaie
şi cu mîinile goale
începutu-i proţăpit în uşă.

elegie amnăşană IV

plouă.
plouă din nou.
nesfîrșitul ud
se prăvale peste insula-curte
de parcă cerul
ar fi un butoi făr de fund.

poate un singur om
învia o insulă ?

plouă.
udul de necuprins
cade și curge și se prelinge-n șiroaie
peste doar și poate :
unora le fuge pămîntul la propriu de sub picioare
altora li se frînge acoperișul deasupra capului.

oare ce fac rîndunicile
cînd plouă-n neștire ?

cele trecute se-mbibă
ca un burete însetat cu ceea ce-ar fi putut fi.
iar ceea ce este stă-n mijlocul ploii
ca o găină buimăcită.
ce va fi, cine poate spune.

despre viață am pe zi ce trece
tot mai mult doar o bănuială umedă ;
de rîndunele –
un palid habar.

plouă-n neștire.
plouă și plouă.

elegie amnăşană v

din turnul solitar
ceasul bate
peste curţi şi case
şase bătăi de ora şase.

plouă. şi plouă mărunt
ca printr-o sită fină
peste verdele crud
şi rece.

în curte
buruienile şi socul
au năpădit din nou
tot locul.

regină e a clipei neputinţă
resemnarea, surioara-i geamănă.

casa-casă încă-i în picioare
apărînd cu nepăsare
aparenţele de-o doară.

dar căsuţei-magazie
cu ce-a fost cîndva măcelărie
cu bucătărioara de vară
cu cuptorul
care-o fi ducînd şi el dorul
roţilor de pîini de odinioară
şi oalelor de fasole
i s-a frînt
a acoperişului spinare –
iară gaura iscată între ţigle
dă măsura venitorului.

în grădină

a mai dispărut un păr
și odată cu el
un soi rarisim de pere.

plouă. și plouă mărunt
printr-o sită fină
peste un covor găurit de mere
tot mai efemere.

unui măr măreț cu mere rare
i s-a rupt o creangă mare –
acum merele-i de Stettin
pot fi, în parte
culese de dușmani și prieteni.

mai încolo, pe rîpă
un nuc întreg e la pămînt –
aici ea e singura stăpînă
mama natură
face și desface
după propriile ei drepturi și legi
jocurile toate.

prezența-mi suspendată într-o șoaptă
se pierde – și odată cu ea
toate cele ce cîndva au fost
și nicicînd n-or să mai fie –
într-un prezent tocat mărunt-mărunt.

în sobă
pîrîe slab
lemne din dudul negru.

încă mai bate
din turnul preaînalt și solitar

oră de oră
ceasul de ceas.

elegie amnăşană VI

ce vremuri vor fi fost acelea
ce ierni
cînd bunicul meu cobora seara
din odaia mare a casei
pe-o scară interioară
după pîine și vin
după varză murată sau mere
direct în pivniță.

acum
un dulap mare și încă plin
de haine și alte lucruri
stă fix deasupra ușii
spre pivniță –
ca nu cumva
să urce pe-acolo
hoții în casă.

elegie amnăşană VII

uitasem
cît de lungi pot fi ele
serile de noiembrie
la țară.

prezent & prins
în bezna timpurie
a satului, umblînd
de colo-colo prin odaie
fumînd, nerăbdător
cu inima-n sevraj –

noroc de soba
care-și cere
lemn după lemn
tributul !

din cînd în cînd
o gură din vinul
adus din pivniță
ușor & proaspăt –

de 14 ani
aici n-a mai tescuit nimeni
struguri
și
n-a mai făcut nimeni
vin.

„Vocea rîndunicii“
citesc în *liebe sagen*
„grăiește, ea spune :
«Pămîntul se luminează, unde mi-e calea ?»“

o, rîndunicile amnășene

vor fi fiind taman acolo
de unde-s și aceste versuri antice

iar toate drumurile
mi se-nvîrt
învăluite-n ceață
în jurul acestei insule de țară
plină ochi de beznă profundă.

autoportret

eu
născut tîrziu
sub pădurile mărginimii
în apoldul de sus
cel cu sași și cu landleri
cel pe care nu-l găseam și nu-l găsesc
pe hărțile uzuale ale patriei
născut tîrziu
într-o zi de vineri
în anul construirii zidului de la berlin
în ziua în care
nemții au invadat polonia
în care a izbucnit al doilea război mondial

eu și cu mine
noi doi
această echipă minimală
în căutarea spiritului de echipă pierdut –

deși, cum scria pe-un tricou german ?
„Lieber schizophren
als ganz allein !“
da, da : mai bine schizofren
decît singur cuc –

deci eu
cel întîrziat
campionul amînărilor
un soi de *anguis fragilis*
o grămăjoară de fum
și-un pumn de-mpotrivire.

dar grecesc

dar
eu nu-s decît eu
și să fiu ceea ce sînt
mi-e tot mai greu.

fie şi aşa

te-ntreb ce zi e mîine și tu-mi răspunzi fără să eziți o zi de sărbătoare dar ce se mai sărbătorește iar întreb eu nimic îmi răspunzi nu știi că în zilele de sărbătoare de mult nu se mai sărbătorește nimic cum adică întreb eu mirat se spune îmi spui că în unele cazuri dintre cei binevoitori unii și-au recăpătat vederea în tocmai astfel de zile de sărbătoare asta nu o mai pot înțelege îmi exprim iar nedumerirea la care tu admiți că nici tu nici altcineva nu prea înțelege lucrul acesta. ar trebui să te duci și tu odată la o capelă mică dar mai există întreb eu de colo da îmi spui se spune că mai există dar unde nu știu nici eu prea bine dar aud de la mulți că ar fi una undeva în nord în deșert cumva mă aud întrebînd da cred că da în deșert în nord acolo susțin unii că ar fi una într-acolo se duc mulți pe jos întreb eu cu nevinovăție bineînțeles că pe jos altfel n-ar avea nici un rost numai pe jos te duci într-acolo și apoi se mai spune că nu există nici un fel de drum nu știu îmi exprim îndoiala dacă aş putea să mai merg pe jos aşa de departe pe deasupra prin deșert dar să știi că nu este un deșert obișnuit cum aşa nicidecum este un deșert neobișnuit dar în ce constă neobișnuitul lui te-ntreb eu la capătul răbdării oarecum asta îmi spui n-o pot spune nici măcar cei care au fost acolo într-adevăr zic eu în cazul acesta trebuie să fie un deșert neobișnuit. poimîine pînă atunci mă mai gîndesc vrei deci totuși să mergi într-acolo constați da răspund eu cam nesigur în cazul acesta să știi că trebuie să pornești mîine altfel n-ar avea nici un rost să te mai duci spune-mi de unde mai știi și asta aşa se spune îmi răspunzi indiferentă oarecum indiferentă. bine zic atunci probabil că voi porni mîine într-acolo dar nu înainte să-mi găsesc un tovarăş de drum vreau să-ți mai atrag atenția asupra faptului că trebuie să mergi singur într-acolo altfel mergi degeaba ba s-ar putea să nici nu ajungi pînă acolo singur îmi spun bine mă resemnez mîine o pornesc spre nord singur și pe jos fie și aşa.

ultimul lucru

în septembrie
distanța față de oraș
crește brusc –.

față de sat
scade
fără o vorbă.

oră de oră
se mistuie –.

ultimul lucru
rămîne
întins străveziu
din păianjen
în păianjen.

Note la *țara tranformată-n vînt*

1. De scris poezii m-am apucat, ca să zic așa, tîrziu – abia pe cînd am decis pentru prima dată să nu mă duc în tradiţionala tabără de schi organizată de Liceul de Matematică-Fizică Nr. 1 din Sibiu (Brukenthalul) în fiecare vacanță de iarnă la Cabana Prejba. Asta în ideea de-a învăţa care-i treaba cu cromozomii&co. pentru admiterea la Facultatea de Silvicultură din Brașov. Dar gîndul nu prea mi-a stat la manualul de biologie din clasa a XII-a, iar gîndurile-mi fugeau care-ncotro – unele spre scris. Ajuns student la Iași (via Brașov, unde am studiat doar trei semestre, și Sibiu, unde am lucrat ca muncitor necalificat la B.A.T.M.A. 32 și am cunoscut-o pe scriitoarea Ricarda Terschak !), m-am apucat la un moment dat să-mi traduc poeziile – ca să le poată citi și colegii de la Filologie (printre care s-a aflat, evident, și Ovidiu Nimigean) și să putem discuta „cu textele pe masă“.

Volumul conţine, deci, poezii scrise mai întîi în germană, pe care le-am tradus apoi în limba română, și poeme scrise direct în română. Unele dintr-acestea chiar în anii studenţiei. Ca fapt foarte divers, dar cu tîlc, în 1988, aflîndu-mă în tabăra de presă de la Bușteni, m-am trezit înghiontit de amicii mei de la *Dialog* să mă duc și eu să citesc la cenaclul organizat de Laurenţiu Ulici în cadrul taberei de creație ce se desfășura în paralel. „Băi, cum să mă duc eu să citesc acolo ? ! ?“ „De ce nu, hai, că, uite, de la Iași nu-i nimeni !“ Pînă la urmă m-au convins. Și uite așa am ajuns eu, sas din Sibiu, să reprezint la acel cenaclu tot Iașul universitar ! Și-am citit vreo cinci texte, printre care *drum de ţară* și *despre Veneţia*. Și mi le-a făcut unul negricios și cu mustață bogată zob. Și m-am trezit apărat de o studentă din București (din păcate, nu i-am reținut numele) și de Andrei Bodiu. *drum de țară* chiar a și apărut apoi în *Amfiteatru*, într-o selecție făcută de Constanța Buzea. *despre Veneţia*, desigur, n-avea cum să apară.

2. „O să vezi sugestiile mele“, mi-a scris poetul, prozatorul, eseistul și prietenul Ovidiu Nimigean în deschiderea primei variante a acestui volum, întocmit la insistențele sale. „Cred că ai o carte puternică – pentru cine e sensibil la ultrasunete. Va trebui alcătuită cu mare atenție la accente.“

Cît de „puternică“ va fi fiind, rămîne să stabilească cititorii – și criticii, desigur. De „accente“, apoi, m-am ocupat mai degrabă instinctiv, în încercarea-mi disperată de-a face față unui cuțit identitar cu două tăișuri.

„Păcat că te-ai lăsat de poezie !... Nu trebuia să te dezamăgești... Să te iei după diverse cobe...“, mi-a mai scris O. Of, dar cine se lăsase ? Nu, nu mă lăsasem – decît pe tînjala ezitărilor... lingvistico-identitare.

Și : „De-aici ar continua ceva înspăimîntător de profund. Poate te-ntorci. o.“

Nu știu ce-a vrut să spună Ovidiu cu ăst „înspăimîntător“ – și n-am îndrăznit să-l întreb. De-ntors, m-am întors de-acum – cumva. Dar nu știu încotro.

3. O parte din poeziile acestui volum au apărut în cartea de debut – *despre calitatea unui timp* (Outopos, Iași 1999). Cum soarta majorității cărților din anii aceia, apărute la edituri mici (trăitoare mai mult din entuziasm), era mereu una și aceeași – circulau doar în măsura în care le punea autorul în circulație trimițîndu-le pe la reviste și făcîndu-le cadou prietenilor – mi s-a părut de datoria mea față de poemele cît de cît reușite din volumul de debut să le dau o a doua șansă.

4. Le mulțumesc tuturor prietenilor mei ieșeni, foști ieșeni sau ne-ieșeni care fie m-au tot înghiontit să mai și public, fie mi-au însoțit poezia cu sugestii directe ori indirecte. În fond, și datorită lor m-am înapoiat definitiv din „noua patrie“ a majorității sașilor și a tuturor rudelor mele. N-o să-i mai enumăr aici, de teamă, vorba ceea, să nu uit pe careva.

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul
Uniunii Scriitorilor din România
NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. UNIREA | BUCUREŞTI

„Cum să te apropii mai potrivit altfel decît literar de un fenomen fascinant, dar complicat precum cel al trecutului transilvănean cu liniile sale întortocheate ale tradiției trasate de maghiari, români și germani? (...) Scriitori germani din România precum Michael Astner sau Franz Hodjak (...) care, ambii, nu înclină spre fixarea în scris a unor adevăruri irefutabile (...) exprimă prin textele lor cu suveranitate literară conștiința gravă a insecurității produse de seismul social specific regiunii.“

Tilman Spreckelsen, *Die Zeit*

„O carte puternică – pentru cine e sensibil la ultrasunete.“

O. Nimigean

recomandare

OBSERVATOR CULTURAL

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

ISBN 978-606-8342-12-2 1.20 lei

9786068 342122